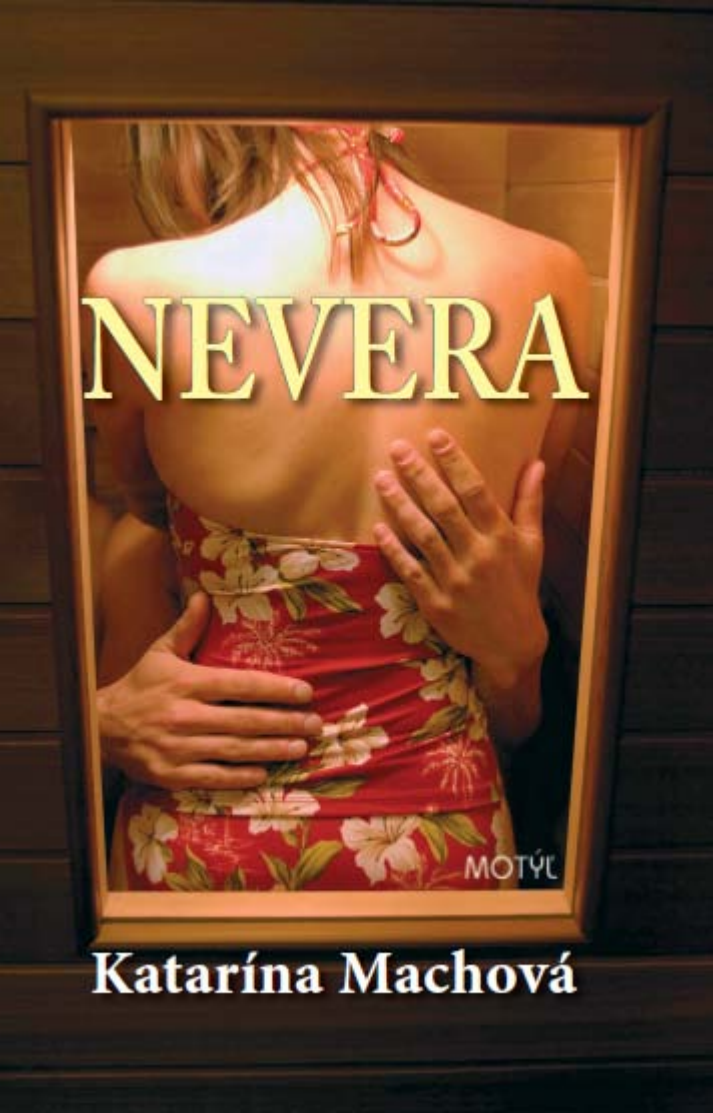

NEVERA

MOTÝL

Katarína Machová

Copyright © Katarína Machová 2009

Design © Motýľ design 2009

Cover photo © Isifa 2009

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2009

ISBN: 978-80-89199-92-1

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Katarína Machová

Nevera

VYDAVATELSTVO MOTÝĽ

Venujem tým verným... mojej rodine a priateľom.

Hana si popravila novú sukňu. Týždeň jedla striedmo a dnes ráno sa jej zdalo, že v zrkadle konečne vidí výsledok. Pohľad jej padol na ľavú nohu. Žilky na stehne sa jej vysmievali, že sukňou mladosť nedobehne, a tak ich prikryla dlaňou, akoby tam neboli. Nepáčim sa mu, nemala som sa sem trepať, povedala si, keď vycúval do kuchyne. Môže mať predsa mladšie... No napriek tomu, čo sa jej prehánalo hlavou, si nohy pokojne preložila a vzala do ruky ovládač. Mala chuť na cigaretu, ale povedala si, že odolá. Pes jej oblízal ruku a ona mu prešla rukou po hebkej srsti. Tak ti závidím, vravela jeho hneďým očiam. Ty si so svojím pánom stále.

„Som rád, že si prišla,“ prichádza k nej v okamihu Vlado a podáva jej pohár s vodou.

„Nebola som si tým taká istá,“ povedala mu. Hneď, ako vošla do dverí jeho bytu, vycítila to.

„Hneváš sa?“ odstúpil od nej rýchlo, keď vzala do ruky pohár. Akoby sa bál, že sa nakazí jej túžbou.

„Mám odísť?“ pozrie do zelených očí, ktoré si tak často predstavovala. Skoro tak často, až mala niekedy pocit, že ho vidí naozaj. Vo svojom byte, vo svojej spálni, vedľa seba, že všade cíti jeho vôňu.

„Nie, nie. Niečo vybavím a potom si dáme obed. Porozprávame sa.“ Nechcem sa rozprávať, preletelo jej hlavou. Postavila sa a podišla k nemu. Pozrel na ňu len krátko, potom odvrátil zrak.

„Prečo?“ opýtala sa. „Už máme všetko. Toto je jediné, čo sme ešte neurobili. To jediné a to posledné.“

„Mýliš sa.“

„Nemýlim!“ zvýšila hlas. Mala by som odísť. Zaťala päste. Podišla k nemu, ale on ju odtisol.

„Nie.“

„Nenávidím ťa,“ zašepkala.

„Ja... Prepáč.“ Pozrel na obrázok na stene, ktorý tam dala jeho mama. Bol to svätý obrázok, boli to veci, ktorým ona nerozumela. „Nemôžem.“

„Dobre.“ Oprela sa o stoličku. Zrazu jej nová sukňa pripadala smiešna. Prišla si sa predať?

Mala som byť doma, variť deťom večeru, a nie sa tu predvádzať pred... pred... Pred kým vlastne?

Poznali sa rok. Rok sa snažila, aby si nič nevšimol, aby nevidel, ako veľmi sa jej páči, ako ho obdivuje, ako ho ľúbi. Jeho hlas, pohyby, smiech, jeho humor, jeho hnev, jeho smútok, jeho optimizmus, ale aj jeho únavu, aj jeho úzke plecia, jeho vôňu... A potom si ju všimol. Z ničoho nič. Podišiel k nej, keď kolegyňa kolaudovala dom a podal jej plný pohár šampanského. Oči sa im stretli a Hana stratila hlavu. Máš manžela, máš byť, deti. Máš všetko. Nemám toto...

Zazvonil mu telefón. Priloží si ho na ucho a otáča sa. Za iným svetom, niekam preč od nej. Pozoruje jeho ruku, jeho štíhle prsty, rozhodný hlas. Vidí, ako sa mu zavlňia svaly pri pohybe, ako si popraví vlasy. Vidí, aký je sústredený. Túži k nemu podísť, dotknúť sa ho, ale bojí sa, že by ju odmietol.

Dotelefonuje a obracia sa k nej.

„Nebud' smutná.“

„Načo si ma sem volal?“ Pozerá na ňu a nadvihne plecia. „Neviem,“ berie do úst cigaretu a zapaluje si. Chcela by aj ona, ale mlčí.

„Dáš si kávu?“

„Mala by som ísť.“

Zazvoní zvonček. Vlado ide k dverám a Hana si opäť sadne k televízoru. Prepína kanály jeden za druhým. Vyloží si nohy na gauč. Počuje hlasy, ale nezaujíma ju to. O chvíľu vchádza Vlado. Oči má zvláštne, pohľad temný. Na okamih sa ho zľakne, no on si sadá k nej, berie do rúk jej nohy, zrazu ich bozkáva... Nakloní k nej hlavu, chvíľu váha, ale len malú chvíľku, ktorá ich delí od pokušenia a pritláča sa na jej pery. Hana stráca dych, nakláňa sa k nemu, tlačí ho k sebe, nechce, aby prestal. Vlado jej vchádza pod sukňu, šepká... „Všetko pokazíme, všetko, čo bude potom..?“ Hana neodpovedá, namiesto toho zatvára oči...

„Konečne,“ povie mu v jednom výdychu, cíti, ako sa zasekne, ale ona ho zdrapí a ťahá naspäť k sebe. „Čo bude zajtra?“ pýta sa jej, ale Hana mu sťahuje tričko, zapcháva ústa bozkami. Toľkokrát si to predstavovala, a teraz sa jej to splnilo. Má ho. Má ho celého. Vyzlieka jej sukňu a Hana mu vychádza v ústrety, kým nesplynú v jednom pohybe...

Sedia na terase. Hana má v ústach vytúženú cigaretu, poťahuje a pozerá na neho... Prechádza sa pred ňou, rozhadzuje rukami, vidí vrásku medzi jeho očami, znova si potiahne z cigarety. Nepočúva slová, ktoré jej hovorí. Sú to výčitky. Usmieva sa. Je šťastná. Vie, že to, čím zaplatí, ju bude bolieť. Ona už dávno vie, že nič na svete nie je zadarmo. Dúfala, že mu veľmi neublížila. Dúfala, že ju nebude nenávidieť. Vedela, že mu viac nenapíše. Vedela, že on jej viac nezavolá. Pozerá na muža, ktorý si ju pred pol hodinou vzal a pomiloval ju s takou silou, akú nezažila. Toto som chcela.

Hana vyfukuje dym, počuje, ako jej hovorí, že ju neľúbi, že by nechcel, aby toto jemu jeho žena robila. Nevieš, čo je život, nevieš nič o manželstve, hovorí mu v duchu. Necháva ho vraviť, aby si trochu uľavil, ťažilo ho svedomie. Chcel to. Vedela to.

Hana vstáva, zatláča cigaretu do popolníka, pritahuje si sveter k telu. Chvíľu len tak stojí, túži ho objať, rozlúčiť sa, ale vie, že nemôže. A tak len stojí, nechce prerušiť jeho monológ, ktorým čistí svoju dušu. Očami ho láska a takto sa s ním lúči... Nikdy na teba nezabudnem, hovorí mu v duchu. A ďakujem ti. Ďakujem ti, že som sa pri tebe chvíľu cítila ako žena. Ďakujem, že si ma hladil, že si ma bozkával s vášňou, akú si už nepamätám. Ďakujem ti, že som to mohla zažiť... Toto všetko mu chcela povedať, ale on by to nepochopil. Nevedel by, o čom hovorí. Aj jeho to čaká. Ale to už ona nebude vedieť. V práci dala výpoveď.

Nastúpila do auta a ešte raz pozrela do zelených očí, ktoré už zajtra neuvidí.

A tak zmenila prácu a vymenila telefónne číslo. Viac o nej nepočul.

Prešlo tristošesťdesiat dní.

Hana sadá do auta a pozrie do spätného zrkadla. Vidí auto, podobné tomu, aké mal Vlado. To isté číslo, tá istá farba... Cíti, ako jej prestáva biť srdce. Ruka jej vyletí ku kľučke. Obzrie sa dozadu, vidí dve detské autosedačky, kde pred chvíľou sedeli jej dve deti. Nie, nesmieš vystúpiť! Hana dýcha, hrud sa jej dvíha. Vyletí z auta a zrazu stojí pred ním. Pozerá do zelených očí. Vlado stojí, neschopný slova, hľadá na ňu, najprv prekvapene, a potom... Niečo iné sa mu mihne v oku. Hana vidí ženu, ktorá ide za ním.

„Hanka, to je náhoda...“, ukazuje na ženu, ktorá sa postaví vedľa neho. „Toto je Marta, moja manželka. Vzali sme sa... pred pol rokom...“

Žena pohodí hlavou a podá jej ruku. „Halásová, teší ma. No pod', meškáme,“ zdrapne ho za rukáv, Vlado sa ospravedlňujúco pozerá.

„Chod', Marti, hneď prídem,“ pozerá na ženu, tá prižmúri oči, divo ako mačka, ale napokon sa predsa len uberá preč.

„Ako... ako sa máš?“ vydýchne obláčik pary a ten sa rozplynie vo vzduchu.

„Dobre,“ hovorí. Slová strácajú význam. Tristošesťdesiat dni naňho myslela. Každý deň.

„Ty?“

Sklonil hlavu. „Pamätáš, čo som ti raz povedal? Že si nikdy nezoberiem ženu, ktorú naozaj milujem?“

Hana pokýva hlavou a v kútiku oka zacíti slzu.

„Tak som si takú jednu vzal, Hanka.“

„Vlado!“ rúti sa k nim odrazu jeho žena a Vlado v rýchlosti píše číslo na špinavé dvere jej auta.

Ešte raz na ňu pozrie a odchádza. Hane sa rozbúši srdce. Trasú sa jej ruky, trasú sa jej nohy, bolí ju hlava a štípu oči. Vtedy si uvedomila, že chcela nakúpiť. Vchádza ako námešácná do obchodu, chodí medzi regálmi a všade vidí jeho oči. Stojí v rade, vidí ľudí, ako vchádzajú, otriasajúc dážd-níkmi... A vtom jej zapne. Dážd-niky! Dážď. Prší! Vystrelí z obchodu, kôš necháva stáť, vráža do ľudí a beží na parko-visko. Jej auto, na ktorom bolo číslo, bolo dobité dažďom. Hana hľadá, ale čísla viac niet... Okná sa jej vysmieľajú, že dážd' za ňu rozhodol. Hana si čupne, hlava klesne do dlaní. Plače potichu, nechce, aby ju počuli... Dážď sa mieša so slzami, Hana si sadá na zem, už jej nevadí, či ju uvidia. Schováva tvár a potichu vzlyká, vedomá si prehry. Vlada už nikdy neuvidí... Zrazu za sebou počuje hlas. Obzrie sa a pozerá do zelených očí. „Hani..?“

Dieťa

„Ale prosím ťa, ja viem svoje,“ mávne rukou Táňa a ďalej triedi veci rozhádzané na posteli. „No pozri, napríklad toto,“ strká mame pred nos mikinu. „Next, dobrá značka, dám to na internet, to sa predá,“ povie rozhodne a hádže ju do škattule s nápisom na predaj.

„Neviem, prečo to predávaš, veď sa ti to ešte môže zísť,“ povie jej mama a skladá Tomáškovu tričku, z ktorých už vyrástol.

„Mami,“ vracia sa k téme Táňa a sadá si. „Ty si nás mala päť. Päť. A kde sme? Mami, ja nevidím ani jedného svojho súrodenca, ako je rok dlhý. Milan je v Anglicku, Magda na východe, Alena je furt vyškriabaná na nejakej skale a Zdeno...“ mávla rukou. Zdeno bol najproblematickejší, asi preto, že na neho im čas jednoducho nezostával. Táňa rázne pokrútila hlavou na znak toho, že takto by to nechcela a ďalej triedila veci. „Ale,“ zamyslí sa, „na jedno je to určite dobré,“ ukázala na ďalšiu Tomáškovu mikinu, „tieto handry z Anglicka sú fakt dobré,“ usmiala sa dúfajúc, že mama jej úsmev vráti. Ona však ďalej sedela, plecيا ovisnuté, celá tak nejako schúlená do seba. „Bože, mami,“ chytila jej zvráskačenú ruku, „teraz je iná doba.“

„Iná doba?“ pozrela na ňu tvár plná drobných vrások. Táňa ju chcela pohladať, ale potom si to rozmyslela.

„Áno, teraz už nikto nechce mať päť detí, možno ani štyri, ba ani tri, ale to neznamená, že sú to zlí ľudia, chápeš? To neznamená, že ja som zlá matka.“

„Ja som nebola taký sebec ako ty, preto som ich mala päť.“

Táňa vstala a odsunula dvere na vstavanej skrini. Otec bol mŕtvy desať rokov, odvtedy bývala s nimi. Zaťala sánku a prehltna horkú slinu. Už rok jej omieľala to isté, Tomáško by mal mať súrodenca, Tomáško je sám, robíš mu zle. Tomáško, Tomáško... Svojho syna ľúbila najviac na svete, a nechápala, prečo by mala robiť niečo, o čom nebola vnútorne presvedčená, že to chce. „Viem, na čo myslíš,“ ozvala sa znova mama. „Že ti to stačí, ale raz ti ten tvoj miláčik vyrastie, odíde z domu a vtedy si povieš, že keby si mala ešte jedno...“

„Mami, prosím ťa, už prestaň. Ja druhé dieťa jednoducho nechcem. Rozumieš? Nechcem. Je to moja voľba. Tomáško má veľa kamarátov, nie je sám s nami zavretý ako nejaké zvieratko. Nič mu nechýba.“

„Ako myslíš,“ povzdychla si. „Takže túto celú škatuľu chceš predat?“ pozrela na veci, ktoré sa medzičasom začali kopať. „Áno.“

„Veď to možno na sebe ani nemal. Mal toľko vecí, že to nestíhal ani nosiť.“

„Mami, to nie je len o tom, že ja to teraz predám a zarobím. A máš pravdu, niektoré veci sú skoro nenosené.“

„Hm,“ povzdychla si znova jej mama, „to vy, keď ste boli malí...“ zaspomínala a tvár sa jej v tej chvíli rozjasnila a oči sa zvláštne zaleskli. „Jedli sme zemiaky, len uvarené v šupke, a nie preto, že by sme nemali na mäso, to nie,“ pokývala prstom. „Tak ste to mali najradšej, všetci piati okolo stola v tých flanelových pyžamkách...“ Pozrela na svoju dcéru, ktorá mala tridsiatku dávno za sebou.

„Mamička, ja viem, táto doba je však iná, uponáhľaná, ľudia chcú veľa vedieť, veľa vidieť, veľa sa naučiť, a odovzdať to svojim deťom, sú omnoho väčšie možnosti, nevyčítaj mi to, prosím ťa.“

„Magda má tri deti.“

„A muža alkoholika. Naozaj jej závidím.“

„On nie je alkoholik.“

„No, pardón, nie je, len chodí hrávať s kapelou a popri tom ohmatkávaní mladých pipiek ešte stíha aj chl'astať.“

„Ale prosím ťa, tá kapela ich živí. A správna ženská vždy vie, kedy sa má pozerat' inam,“ zat'ala Táni do živého, ani o tom nevedela. „A Magda je správna ženská.“

„Prepáč, ale aj tu platí, že každý špás niečo stojí. Ja mám jedno dieťa a nenechám muža, aby sa zodral od roboty, ale aby ho aj decko poznalo.“

„Máš to trocha poprehadzované, ale ešte máš čas, snád' na to prídeš sama.“

Táňa sa začala hnevať. Večer to v posteli preberala s Michalom.

„Myslíš, že som naozaj taký sebec?“

„To sú potom sebeci všetci okolo nás, nie?“ nadvihol obočie a pozrel na ňu spoza okuliarov. Mal pravdu, v ich okolí bolo veľa detí, a skoro všetky jedináčikovia.

„Ostatní by nás nemali zaujímať, my sme iný prípad,“ skrížila si ruky na prsiach.

„Keby si však veľmi chcela, nebol by som proti, to vieš,“ povedal opatrne.

„Michal, ale my už spolu mať dieťa nebudeme, a to len z jedného dôvodu, tebe jasnému, avšak mojej mame nejasnému,“ otočila sa namosúrene na druhú stranu. Počula zašuchotať noviny a položiť okuliare na stôl. „Zase,“ zasipel a pošúchal si dlaňami oči.

„Áno, zase!“ posadila sa na posteli a teatrálnie rozhodila rukami. „Lebo ti neverím, no, tak zase!“

„Sú to už dva roky. Dva roky!“

„Michal, ja neviem, či chcem mať dieťa s niekým, kto ma už raz tak sklamal,“ buchla do perín a vzlykla.

„Táni, prosím, nezačínaj s tým znova.“

„Nemôžem to povedať ani mame. Nemôžem jej povedať pravý dôvod, prečo Tomáško nemá bračeka.“

„Mali sme dve možnosti, Táňa. Buď sa rozvedieme, alebo sa na to vykašleš. A ty si sa rozhodla. Tak mi musíš veriť.“ Táňa sa načiahla za lampou a zhasla. Každý večer mu odpúšťala o kúsok viac, každý večer zaspávala s pocitom, že Michal sa dotýkal inej ženy, a že to už nikdy nebude ako predtým. Keď ho našla so sekretárkou, ako ju utešuje pre nejakú hlúposť, urobila mu v práci hotové peklo. Napriek tomu, že mal dobré postavenie, vzdal sa ho. Vytrvalo ju presviedčal o tom, že sa nič nestalo, presviedčal ju o svojej láske k nej a k Tomáškovi, až mu odpustila. Skoro odpustila. A tak začali znovu, od nuly, len s tým, čo mal vo svojej hlave a s tou trochou, ktorú si našporil vo firme. Dva roky... Pomaly zaspávala a za viečkami znovu uvidela ryšavé vlasy na manželovom pleci a vedela, že na ne do smrti nezabudne. Vtedy sa niečo v nej vzpriechilo a hoci mu veľmi chcela veriť, druhé dieťa rázne zamietla. Teraz mal Tomáško sedem rokov a plno nových kamarátov v škole.

„Dúfam, že mi niekedy naozaj odpustiš a Tomáš ešte bude mať bračeka,“ pozrel na jej chrbát, ale Táňa mlčala.

„Už o tom nehovorme, chcem spať,“ povedala do tmy.

„Mami, daj mi dole tú tašku,“ zhodil z pliec batoh už na chodbe. „Teraz musíte nosiť riadne váhy,“ poťažkala tašku a položila ju na zem.

„Budeš jesť?“ pozrela na strapatú hlavu a ešte viac ju postrapatila. Odtiahol sa. Vadí mu to, pomyslela si. Vybrala z chladničky mlieko a vymiešala cesto. „Dáš si palacinky?“ zakričala na neho, keď sa začala kuchyňou niest' ich príjemná vôňa. Z izby sa jej však neozýval. „Tomáško, dáš si palacinky?“ znova zakričala. Keď sa jej neozýval, vošla do jeho

izby. Ležal natiahnutý na posteli a spal. Zhlboka odľukoval a červené líčka mal ešte červenšie. Prekvapilo ju to, ale len mykla plecóm. Chvíľu ho pozorovala a potom ho zakryla dekou. O dve hodiny ešte stále spal. Chodila ho pozerat', ale spal tak tvrdo, že ho nechala tak. Zobudil sa tesne predtým, ako dovarila večeru pre muža. Bledý, malátny. „Tomáško, ty budeš chorý,“ chytila ho za bradu a točila jeho hlavou zľava doprava.

„Mami, stále som unavený,“ doľuchtal sa k stolu.

„Budeš jesť?“

„Nie, idem si pozrieť úlohy na zajtra,“ vzal si zo stola pohár a nalial si vodu. Táňa ho pozorovala so zamračenou tvárou. Ráno uvidí, nebude predbiehať udalosti.

V noci zle spala, snívali sa jej všetky tie hlúposti zmiešané v kope, aké sa väčšinou snívajú, prehadzovala sa na posteli ako ryba na suchu a nakoniec vstala. Noc bola jasná, vošla do synovej izby a položila mu ruku na čelo. Bolo teplé a nezdalo sa jej, že by bol chorý. Potom si naliala pohár vody v kuchyni a znova sa vrátila do posteľe. Zaspala o štvrtej nadržanom, o šiestej jej zvonil budík a o polhodinu bola jej mama v kuchyni.

„Si zelená, je ti niečo?“

„Nie, mami, potrebuješ dačo?“ matka bola posledná osoba, na ktorú mala ráno náladu.

„Nie, nie, priniesla som ti len noviny,“ hodila ich na stôl a pokukovala po kuchyni. Táňa ju tam nechala sedieť, nemala chuť sa s ňou rozprávať. Vbehla do Tomáškovej izby, ale ten bol stále v posteli. Priložila mu ruku na čelo. „Mami?“

„Áno, miláčik?“

„Prečo nemám brata?“ Táňa vstala a začala mu vyťahovať veci zo skrine. „Prečo? Čo ti to napadlo?“

„Chcel by som mať brata,“ Táňa uvidela ryšavé vlasy a jej tvár stvrdla.

„Nejde to, teda, nešlo to,“ pozrela naňho dúfajúc, že ďalšie otázky nepadnú.

„Chcel by som,“ povedal potichu.

„Pod', oblečiem ťa, musíš ísť do školy,“ zahovorila to. V hlave jej hučalo a dnes sa naozaj necítila dobre.

„Som unavený, mami,“ pozrel na ňu hnedými očkami a ona si k nemu sadla na posteľ. „Tak ukáž, ja ti pomôžem,“ vyzliekla mu pyžamko. „A toto máš čo?“ ukázala na modrinu na ruke. „Neviem.“

„To si mal aj včera?“

„Ja neviem, mami, musím ísť dnes do školy?“

„Ukáž,“ vyzliekla mu spodok pyžamka a na nohe objavila ďalšiu modrinu. „Postav sa,“ hlas sa jej triasol. „No, postav sa,“ povedala ostrejšie, ako chcela a Tomáško sa neochotne postavil. Na zadnej strane stehna mal ďalšiu modrinu. A na chrbte ďalšiu. „Preboha, to je čo?“ počula od dverí matku.

„Mami, mami, prestaň, dobre? Možno sa niekde udrel,“ pozrela do jej vystrašenej tváre.

„Takto?“

„Tomáš, ty si niekde spadol?“

„Nie.“

„Od čoho sú tie modriny?“

Tomáško si sadol na posteľ a potom si ľahol na podušku. „Som unavený.“ Táni sa z tváre vytratila farba a cez pery precedila. „Musíme ísť k lekárovi.“

Neskôr...

„Pani Raková, máme výsledky,“ ozvalo sa v telefóne a Táňa ťažko prehltna, „príďte, prosím, k nám. Hneď,“ počula lekára v telefóne.

Do nemocnice s manželom doletela a o pár minút sedela u doktora v kancelárii.

„Váš syn,“ začal vážne, „má aplastickú anémiu.“

„Aplastickú anémiu,“ zopakovala po ňom. V miestnosti zostalo ticho, keď sa ozvala. „Ale na to sa nezomiera, to sa dá liečiť, však?“ pozrela veľkými očami prosiacimi o odpoveď.

„Dá sa to liečiť transplantáciou kostnej drene.“

„Transplantáciou kostnej drene,“ zopakovala po ňom.

„Áno, ak budeme mať vhodného darcu.“

„Vhodný darca je kto? Ja? Manžel? Kto?“

„Podľa doterajších skúseností a štatistík je najvhodnejším darcom, až deväťdesiatdeväťpercentným súrodenec. Pani Raková, má Tomáško súrodenca?“

Z vedľajšej stoličky sa miestnosťou ozval hlboký ston.

Vyšiel odniekiaľ z hĺbky, kde bol ukryvaný každou sekundou v jej živote. Táňa pozrela do bledej manželovej tváre a pomaly vstala zo stoličky. Vtom sa jej podlomili kolená a posledné, čo jej prebehlo myslou, boli ryšavé vlasy.

Hra

Nad mestom sa zbiehali mračná a nebo dunivými zvukmi ohlasovalo búrku. Sem-tam zahrnelo, a tak, ako príroda káže, nebo rozťal blesk. Zrazu však obloha stmavla a prvé ťažké kvapky dopadli na horúcu zem. Pohľad na ňu vzbudzoval nepríjemný pocit blížiacej sa katastrofy.

Bolo leto a táto búrka bola jeho súčasťou. Bude prudká, bude desivá a bude rýchla.

Žalúzie bytu na štvrtom poschodí boli zatiahnuté. Ten, kto bol vnútri netušil, čo sa chystá vonku. Postava, prehodená cez posteľ v čudnej neprirodzenej polohe, ležala nehybne.

Jej smrť však nebola taká rýchla ako letná búrka vonku. Brala si ju pomaly, v mučivých bolestiach. Ale teraz už necítila nič. Nepočula vietor. Ani dážď šľahajúci o okná. Nepočula nič, lebo bola mŕtva.

Prudké žlté svetlo nepríjemne zasvietilo do Nikolinej mladšej tváre. Vždy si myslela, že je to tak len vo filmoch, ale keďže ju vypočúvali večer, asi to bolo nevyhnutné. Prižmurila oči pred jeho ostrosťou a zatienila si rukou oči. Vyšetrovateľ však nepoznal zľutovanie, a už vôbec nemal v úmysle svetlo stlmiť. Tmavé kruhy pod očami prezrádzali prebdené noci a cigareta, ktorá bola asi dvadsiata, odkedy ju sem priviedli, mu neustále visela z úst. Z toho smradu sa už išla zadusiť. Aj ona si občas zapálila, ale nie hocikde a nie hocičo. Fajčila v podnikoch, keď sedela v mäkkých, kožených kreslách a fajčila výhradne tenké biele cigarety, určené pre

dámy. Keď ju ponúkol, opovržlivo nadvihla bradu a pozrela inam. Nikdy nefajčila cigarety bez filtra.

Nič mu nepovie! Nikdy! Sľúbili si to so Soňou. Sľúbila jej to. Ale doriti, teraz nevedela, čo má spraviť. Soňa bola mŕtva. A ona tu sedela, v tejto potuchnutej kancelárii a to odporné svetlo jej svietilo do tváre.

„Slečna, prečo to naťahovať? Vás nezaujíma, kto ju zabil?“ spýtal sa jej. Keby ho stretla v nejakom bare, páčil by sa jej a to strnisko, ktoré mal na tvári, mu pristalo. Bielu košeľu, ktorá potrebovala dobre vyprať, mal pri krku rozopnutú. Rukou si mechanicky pošúchal bradu. Nikole napadlo, ako by ju škriabala, keby sa pohybovala medzi jej stehnami...

„Počúvate ma vôbec?“ oprel sa rukami o stôl a pevne zovrel jeho rohy. Hánky na rukách mu obeleli. Asi ho už dosť štvla. A tak pomaly prikývla.

„Zabili ju, počujete? Zabili! Sekali ju na kusy, dobodali, pripaľovali jej na telo cigaretové ohorky. Kto ju tak nenávidel? Kto?!“

„Neviem,“ povedala po chvíli, lebo to naozaj nevedela.

„Soňa Pavlová bola vydatá.“ Nikola sťažka prehltla. Teraz to praskne. Príde Peter a bude ju mučiť, kým mu nepovie všetko. Soňa bola chorá, myslela si to aj ona. Išla sa z tých chlapov zbláznit'. Dokázala im splniť naozaj všetky želania. Najprv to bola hra. A ony si určovali pravidlá, ale niečo sa posralo a Soňa je mŕtva... Pozrela niekam ponad neho a uvidela ju. Dlhé lesklé vlasy, podmanivý pohľad, dokonalé telo. Soňa sa nikdy nemala vydať, nikdy! A predsa tú sprostosť urobila. Nikola mala zrazu pocit, že ju vidí. Ako živú. Chcela sa jej opýtať, čo má robiť. Chcela ju objasť, ale Soňa bola mŕtva. Soňa bola mŕtva, už to nešlo..! Bol koniec.

„Soňa je mŕtva,“ zašepkala pre seba a pozrela na vyšetrotavateľa, akoby ho videla prvý raz. Prekvapivo nadvihla obočie a z modrých očí sa vykotúľala slza. To ho zmietlo. Nikola

zvesila hlavu a vlasy jej padli dolu. Mali krásnu blond farbu, asi prirodzenú, napadlo mu, ale hneď sa zháčil. Musel však uznať, že bola kočka, aj tá, čo ju našli určite bola, hoci jej tvár bola na nepoznanie. Videl však fotky. Boli ako modelky.

„Áno.“ Postavil sa, ruky dal do vreciek a zapálil si ďalšiu. Poťahoval plnými dúškami a pozoroval dievča.

„Bolo by dobré vyjsť s pravdou von. Jej manžel...”

„Peter o ničom nevedel,” povedala rýchlo.

„Tak von s tým.”

„Peter si myslel, že chodí doučovať,” oprela sa o tvrdú stoličku a vytiahla z vrecka papierovú vreckovku. Dlhé nechty sa zaleskli.

„Aha,” pochopil. „Doučovať.”

„Bola to hra.”

„Hra,” zopakoval po nej. Potom zrazu chytil stoličku za operadlo. Ľahkým pohybom ju zdvihol zo zeme a v okamihu sedel tesne pred ňou. Takto zblízka sa jej videl starší. Trochu sa odtiahla. Blízky kontakt v tejto situácii jej vôbec nevyhovoval.

„Tak poďme, ako ste sa hrali dievčatá. Teda, už nie dievčatá, ale ona, žena, dospelá. Vydatá,” podčiarkol to slovo zmenou tónu hlasu. Akoby to vyplŕul.

„Soňa za to nemohla. Chcela byť slušná, ale chlapi za ňou šaleli. Potom Peter odišiel kvôli nejakému výskumu do Prahy a zostával tam čím ďalej, tým viac. Soňa bola z dobrej rodiny a Peter bol... inteligent, jej rodičia im s nadšením urobili svadbu. Soňa sa však hrala. Celý život sa len hrala...” rozvzlykala sa a smrkla do vreckovky. Tá už dávno stratila svoj tvar a nasiaknutá vlhkosťou sa zmenila na malú bielu guľku. Nikola ju stískala v ruke, akoby jej mala dodať silu.

„A ďalej..?” bol rád, že konečne začala hovoriť. To ona ju našla a ona ich zavolała.

„Už ste mu volali?”

„Jej manželovi?“ Nikola kývla hlavou.

„Áno.“

„Ten ma zabije, zabije,“ začala sa knísať.

„A on... on o ničom nevedel?“

„To je samozrejmé, byt, kde sme chodili, bol prenajatý na moju babku, nevedel o tom. Aj tak nikdy nebol doma. Takú ženu predsa nemôže nechať samu len tak.“ rozhodila rukami. A to má byť ospravedlnenie za to, čo robila? pomyslel si, ale to si nechal pre seba. Tá žena už zaplatila. A kruto.

„Prečo si myslíte, že vás zabije?“

„Viete, on ma nemal rád, chodili sme spolu von, ja som slobodná, ale ona... Aj tak sa nikdy necítila byť naňho viazaná. Po roku manželstva sa mi priznala, že to ľutuje.“

„Ale?“

„Ale nechcela robiť rozruch kvôli rodičom, tí žili v naitvite, že je všetko ako má byť, chceli vnúča, ale Soňa sa smiala...“

„Smiala?“

„Áno, ona deti nechcela. Chcela len žiť naplno, užívať si. Darilo sa jej, chlapi za ňou šaleli...“ zopakovala to podstatné.

„To ste už hovorili,“ vyšetrovateľ vstal a naliel si kávu. Opýtal sa, či si dá a Nikola prikývla. Vďačne prijala šálku, hoci to, ako chutila, bola druhá vec.

„Takže, keď si to tak zhrniem, mali ste byť a tam ste si vodili mužov, čo za vami šaleli. Platili vám?“

„Čože?“ prekvapila ju tá otázka.

„Či vám platili za to, že ste s nimi spali, alebo to bolo dobrovoľné.“ Nikola si vzdychla. Bola unavená, hladná, vyčerpaná, zmätená. A bola tu sama.

„Najprv nie, bola to zábava, niekedy sa nám aj páčili, chápete, ale potom prišla Soňa s tým nápadom, že by sme si mohli zarobiť, a tak sme...“ odpila si. Vyšetrovateľ pozoroval jej štíhle prsty, ako si prikladajú šálku k perám a potom tie

pery, ako sa otvoria a vcucnú tekutinu. Rozrušilo ho to, to dievča má niečo v sebe, ak takto mávala s chlapmi aj tá druhá, potom sa nečudoval, že mali toľko klientov, „potom nám dávali aj peniaze, áno, ale to len vtedy, ak to bolo niečo... nadštandardné.“

„Ako napríklad?“ táto otázka nebola otázka vyšetrovateľa, jeho nadriadený by ho zbuzeroval ako psa, ale nemohol si pomôcť. Bol zvedavý.

„Dve spolu alebo nejaké také divadielko,“ povedala rýchlo a pozrela mu priamo do očí. Odvrátil zrak. Postavil sa zo stoličky a podišiel k oknu. Hľadel von a až po chvíli si uvedomil, že žalúzie sú zatiahnuté a cez sklo nemôže vidieť vôbec nič.

„Musíme vypočuť ešte raz jej manžela, ale on má alibi. Bol v Prahe na nejakej stáži, takže...“

Nikola pokývala hlavou.

„Budete mi musieť o tých svojich klientoch povedať viac.“

Nikola v tej chvíli ľutovala, že v márnici neleží ona, ale Soňa. Teraz by tu mučili ju a ona by si spokojne ležala na márach.

„Boli niektorí klienti stáli alebo to bol vždy niekto nový, iný?“ padla ďalšia otázka.

„Ako kedy, niekedy aj rovnakí.“

„Napište mi názvy barov, ktoré ste navštevovali, adresu bytu mám, takže sa budeme vypytovať aj susedov. Nikola, dúfam, že vám je jasné, že s touto profesiou musíte skončiť. Je to nebezpečné.“

„Viete, nejde mi to do hlavy, vždy sme si ich otipovali, boli to väčšinou seriózni muži, nechápem, kto by...“

„Koľko ste to robili?“

„Rok?“

„Rok,“ znovu po nej zopakoval.